

Tisztelt Olvasónk

átmeneti számot tart a kezében. E lap jelenlegi szerzőgárdája és kiadói merész vállalkozásba fogtak. A Bölcsész 16 évvel ezelőtt indult, mégisincs semmiféle hagyománya. A számok egymást 1-2 évvel követték, egymástól függetlenek, nincs kontinuitásuk, a szerkesztőknek sokszor mindent előlről kellett kezdeniük. Hol a kiadás nehézségei, a "nyomtatás" hosszúsága, hol az írások hiánya volt a folyamatosság akadályozója.

A mostani szerkesztők olyan folyóiratot képzelnek el, amely évente négyszer jelenik meg, s bár szerzőtáborának magja szegedi, mellettük közölhetnek debreceni, kolozsvári, pécsi, pesti, pozsonyi, újvidéki /stb./ egyetemisták, fiatal írók is. S nemcsak a szerzők jöhetnek sokféle helyről, hanem az írások is: a műfaji /verstől a kritikáig, esszétől a tanulmányig/ és tematikai /szociográfiától az eszmetörténetig, filozófiától a szépirodalomig/ sokszínűség jegyében állnak össze a számok. Kinyitottuk tehát a lap kapuit, s ezzel szűkké vált az eddigi cím: a Bölcsész helyére ezért kerül a "Harmadkor". Mindez nem jelenti azt, hogy elutasítjuk a lap eddigi történetét: a Harmadkor a Bölcsész utódának tartja magát. Azon belső fejlődés új állomásának, amelyben a tudósító diáklapból irodalmi-kritikai újság lett. Ez a szám az átváltozásé: már nem Bölcsész, még nem Harmadkor.

Szerénységre nemigen kell inteni bennünket. Tudjuk: lehetőségeink szűkösek, s tehetségünk is az. Tanítványok vagyunk mesterek nélkül. Nincs műhely, ahol elleshetnénk az írás titkait. Jelenlegi állapotunkban nemcsak abban hasonlítunk Tótfalusi Kis Miklóshoz s korának nyomdász-íróihoz, hogy lapunkat nemcsak írjuk, de jórészt mi is készítjük; magányosságunk és függő helyzetünk is rájuk utal, s az is, hogy ma Szegedtől Kolozsvárig vagy Debrecenig éppoly hosszú a szellem útja, mint akkoriban volt. Ezt a távolságot akarja áthidalni a Harmadkor, fiatalok írásaival. Ez a szám az első lépés ezen a hídon.

Egy egyetemi lap szerkesztőinek tudniuk kell a mindenkori szerzőgárdához igazítani terveiket. Ez határolja a képzeletet, ez tesz újra realistává. E lap szerkesztői remélik, hogy nem kell megírniuk maguk mentségét a sikertelen vállalkozás után. S ha erre mégis sor kerülne, egy Arany János-idézettel fogják kezdeni: "Üttörőnek bukni is érdem".

A szerk.